

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Syvende Udvidede Afdeling)

19. april 2023 *

»Personalesag – tjenestemænd – sundhedskrise som følge af covid-19-pandemien – afgørelse om at tillade udøvelse af deltidsarbejde uden for tjenestestedet med henblik på at yde omsorg for pårørende – ingen mulighed for telearbejde på fuld tid uden for tjenestestedet – ulovlig administrativ procedure – afgørelse om at imødekomme en anmodning om deltidsarbejde – manglende søgsmålsinteresse – afvisning – løn – suspension af udlandstillægget – vedtægtens artikel 62 og 69 – tilsidesættelse af artikel 4 i bilag VII til vedtægten«

I sag T-39/21,

PP,

PQ,

PR,

PS,

PT,

ved advokat M. Casado García-Hirschfeld,

sagsøgere,

mod

Europa-Parlamentet ved S. Seyr, D. Boytha og M. Windisch, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RETTEN (Syvende Udvidede Afdeling),

sammensat under rådslagningen af afdelingsformanden, R. da Silva Passos, og dommerne V. Valančius, I. Reine (refererende dommer), L. Truchot og M. Sampol Pucurull,

justitssekretær: fuldmægtig H. Eriksson,

* Processprog: fransk.

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter retsmødet den 14. juli 2022,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med et søgsmål i henhold til artikel 270 TEUF har sagsøgerne, PP, PS, PQ, PR og PT, nærmere bestemt nedlagt påstand dels om annullation af Europa-Parlamentets afgørelser af henholdsvis 14. april 2020 om tilladelse til PQ og PS til at udøve deltidsarbejde uden for tjenestestedet på grund af covid-19-pandemien, af 18. maj 2020 om tilladelse til PP til at udøve deltidsarbejde uden for tjenestestedet på grund af covid-19-pandemien (herefter under ét »afgørelserne om deltidsarbejde«), af 7., 15. og 16. april og 19. maj 2020 om ikke at udbetale udlandstillæg til sagsøgerne i den periode, hvor de arbejdede uden for tjenestestedet (herefter under ét »afgørelserne om suspension af udlandstillægget«), samt af 6. maj 2020 om tilbagebetaling af de for meget udbetalte beløb, som PR og PT havde modtaget (herefter under ét »afgørelserne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb«), dels om erstatning for den skade, som de har lidt på grund af disse afgørelser.

I. Tvistens baggrund

- 2 Sagsøgerne er tjenestemænd ved Europa-Parlamentet. Da de tiltrådte tjenesten, fik de tildelt ret til udlandstillæg.
- 3 Den 11. marts 2020 erklærede Verdenssundhedsorganisationen (WHO) på baggrund af den alarmerende spredning og alvor af den sygdom, der var forårsaget af virusset SARS-CoV-2, dvs. covid-19, at udbredelsen af covid-19 udgjorde en pandemi på grund af den hastige stigning i antallet af tilfælde uden for Kina og det stigende antal lande, der blev ramt.
- 4 Ved e-mail af samme dato informerede Parlamentets generalsekretær (herefter »generalsekretæren«) samtlige medarbejdere om, at han i lyset af sundhedssituationen havde givet generaldirektørerne instruks om at indføre telearbejde i størrelsesordenen 70% af arbejdstiden for alle de medarbejdere, hvis fysiske tilstedeværelse i Parlamentets lokaler ikke var tvingende nødvendig. I e-mailen blev det ligeledes præciseret, at denne foranstaltning trådte i kraft den 16. marts 2020, og at alt efter hvordan situationen udviklede sig, kunne telearbejdet blive sat op til 100% af arbejdstiden.
- 5 Den 16. marts 2020 informerede generalsekretæren medarbejderne om, at i lyset af udviklingen i sundhedssituationen blev arbejdstiden for de medarbejdere, hvis fysiske tilstedeværelse i Parlamentets lokaler ikke var tvingende nødvendig, og som allerede udførte telearbejde, sat op fra 70% til 100%.
- 6 Den 19. marts 2020 sendte generalsekretæren en e-mail til samtlige medarbejdere om, at disse i forbindelse med covid-19-pandemien fik tilladelse til at arbejde på halv tid for at kunne tage sig af deres nære familiemedlemmer. I modsætning til sædvanlig praksis kunne dette halvtidsarbejde foregå fra en hvilken som helst EU-medlemsstat, alt efter hvor de familiemedlemmer, som tjenestemanden eller den ansatte ønskede at tage sig af, havde bopæl. Denne afgørelse trådte i kraft umiddelbart og skulle finde anvendelse, så længe covid-19-pandemien varede.

- 7 Den 31. marts 2020 traf generalsekretæren en ny afgørelse om midlertidigt deltidsarbejde uden for tjenestestedet af familiemæssige årsager som reaktion på covid-19-pandemien (herefter »generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020«). Denne afgørelse, som erstattede afgørelsen af 19. marts 2020 om arbejde på halv tid, var affattet som følger:

»[U]nder henvisning til artikel 234, stk. 2, i Europa-Parlamentets forretningsorden:

De medarbejdere, som ønsker at tage sig af deres nærmeste familiemedlemmer såsom forældre, børn og ægtefælle i den særlige situation, der er opstået som følge af covid-19, har mulighed for at arbejde på deltid (75%).

I modsætning til sædvanlig praksis kan dette deltidsarbejde foregå fra en hvilken som helst EU-medlemsstat, alt efter hvor disse familiemedlemmer har bopæl, og fra Det Forenede Kongerige indtil udgangen af overgangsperioden den 31. december 2020.

Medarbejderen bedes sende en officiel anmodning herom til sin personaledirektør snarest muligt inden den ønskede startdato.

I anmodningen anføres navnet på det nære familiemedlem, den familiemæssige relation og den ønskede periode.

I den bevilgede periode får medarbejderen ret til 75% af sin løn. Artikel 3 i bilag IVa til vedtægten [for tjenestemænd i Den Europæiske Union] finder anvendelse. Der udbetales hverken udlandstillæg eller det særlige udlandstillæg, der er fastsat i artikel 4 i bilag VII til vedtægten.

Denne afgørelse finder anvendelse på de tjenestemænd, der er ansat ved Parlamentets sekretariat.

Den finder analogt anvendelse på de tjenestemænd, der har forladt deres tjenestested og er i stand til at udføre telearbejde. I så fald kan ansættelsesmyndigheden træffe afgørelse uden en formel anmodning.

For så vidt angår anmodninger indgivet i overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, i de interne regler om deltidsarbejde forbeholder ansættelsesmyndigheden sig ret til at give afslag.

Tilladelse til deltidsarbejde bevilges for en periode af tre måneder, som kan forlænges.

Denne afgørelse træder i kraft den 1. april 2020 og finder anvendelse, så længe covid-19-pandemien varer. Den erstatter afgørelsen af 19. marts 2020.«

A. PP's situation

- 8 PP er tjenestemand ved Parlamentet i Luxembourg (Luxembourg).
- 9 Den 14. marts 2020 rejste PP på grund af den nært forestående lukning af den kostskole, hvor hans søn studerede, til Ungarn med sin familie for dér at slutte sig til sønnen.
- 10 Den 12. maj 2020 indgav PP på baggrund af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 en anmodning om tilladelse til at arbejde på deltid (75%) fra Ungarn med tilbagevirkende kraft fra den 1. april 2020. Den 18. maj 2020 blev denne anmodning imødekommet for perioden fra den 1. april til den 30. juni 2020.

- 11 Den 18. maj 2020 genoptog PP sit arbejde på fuld tid i Luxembourg.
- 12 Som følge af den af PP fremsatte anmodning, der er nævnt i præmis 10 ovenfor, og som en direkte konsekvens af anvendelsen af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 besluttede kontorchefen for enheden »Individuelle Rettigheder« under Parlamentets Generaldirektorat (GD) »Personale« ved afgørelse af 19. maj 2020 at suspendere PP's udlandstillæg med virkning fra den 1. april 2020 og i hele den periode, hvor der var bevilget deltidsarbejde i Ungarn.
- 13 Den 12. juni 2020 indgav PP en klage over bl.a. de afgørelser, der er nævnt i præmis 10 og 12 ovenfor.
- 14 Den 27. oktober 2020 afslog generalsekretæren i sin egenskab af ansættelsesmyndighed PP's klage, for så vidt som den var rettet mod de i præmis 10 og 12 ovenfor nævnte afgørelser.

B. PQ's situation

- 15 PQ er tjenestemand ved Parlamentet i Luxembourg.
- 16 Den 10. marts 2020 fløj PQ til Danmark, inden de første restriktioner for rejser i EU trådte i kraft på grund af covid-19-pandemien. Den 22. marts skulle PQ være fløjet tilbage til Luxembourg, men alle afgangene mellem Luxembourg og Danmark var aflyst. Da PQ ønskede at blive hos sin mand, der var i risikogruppen, fik PQ undtagelsesvist tilladelse til at arbejde midlertidigt fra Danmark, indtil Parlamentet vedtog generelle foranstaltninger vedrørende sundhedssituationen.
- 17 Den 6. april 2020 indgav PQ på baggrund af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 en anmodning om tilladelse til at arbejde på deltid (75%) fra Danmark i tre måneder fra den 1. april 2020.
- 18 Den 14. april 2020 imødekom generaldirektøren for Parlamentets GD »Oversættelse« PQ's anmodning om tilladelse til at arbejde på deltid (75%) i perioden fra den 1. april til den 30. juni 2020.
- 19 Som følge af den af PQ fremsatte anmodning, der er nævnt i præmis 17 ovenfor, og som en direkte konsekvens af anvendelsen af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 besluttede kontorchefen for enheden »Individuelle Rettigheder« under Parlamentets GD »Personale« den 15. april 2020 at suspendere PQ's udlandstillæg med virkning fra den 1. april 2020 og i de tre måneder, hvor hun havde fået bevilget deltidsarbejde i Danmark.
- 20 Den 27. maj 2020 indgav PQ en klage over de afgørelser, der er nævnt i præmis 17 og 19 ovenfor.
- 21 Den 1. juli 2020 genoptog PQ sit arbejde på fuld tid i Luxembourg.
- 22 Den 16. oktober 2020 afslog generalsekretæren i sin egenskab af ansættelsesmyndighed PQ's klage.

C. PR's situation

- 23 PR er tjenestemand ved Parlamentet i Luxembourg.

- 24 Den 27. marts 2020 rejste hun til Frankrig for at tage sig af sine forældre.
- 25 Den 2. april 2020 indgav PR på baggrund af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 en anmodning om tilladelse til at arbejde på deltid (75%) i en periode på tre måneder, hvilket blev bevilget ved afgørelse af samme dato.
- 26 Som følge af den af PR fremsatte anmodning, der er nævnt i præmis 25 ovenfor, og som en direkte konsekvens af anvendelsen af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 besluttede kontorchefen for enheden »Individuelle Rettigheder« under Parlamentets GD »Personale« ved afgørelse af 7. april 2020 at suspendere PR's udlandstillæg med virkning fra den 2. april 2020 og i de tre måneder, hvor hun havde fået bevilget deltidsarbejde.
- 27 Ved e-mail af 6. maj 2020 blev det meddelt PR, at hun som følge af sin ændrede arbejdstid på grund af covid-19-pandemien uberettiget havde modtaget et beløb på 2 173,40 EUR, og at dette beløb ville blive tilbagesøgt ved hjælp af en indeholdelse i hendes løn for maj 2020.
- 28 Den 3. juni 2020 indgav PR en klage over afgørelsen om suspension af hendes udlandstillæg og afgørelsen om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb, der er nævnt i henholdsvis præmis 26 og 27 ovenfor.
- 29 Den 1. juli 2020 vendte PR tilbage til Luxembourg.
- 30 Den 22. oktober 2020 afslog generalsekretæren i sin egenskab af ansættelsesmyndighed PR's klage.

D. PS' situation

- 31 PS er tjenestemand ved Parlamentet i Luxembourg.
- 32 Ved udgangen af marts 2020 rejste han til Malta for at tage sig af sin datter.
- 33 Den 7. april 2020 indgav PS på baggrund af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 en anmodning om tilladelse til at arbejde på deltid (75%) fra Malta. Denne anmodning blev imødekommet den 14. april for en periode på tre måneder fra den 23. marts til den 23. juni 2020.
- 34 Som følge af den af PS fremsatte anmodning, der er nævnt i præmis 33 ovenfor, og som en direkte konsekvens af anvendelsen af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 besluttede kontorchefen for enheden »Individuelle Rettigheder« under Parlamentets GD »Personale« ved afgørelse af 15. april 2020 at suspendere PP's udlandstillæg med virkning fra den 23. marts 2020 og i hele den periode, hvor han skulle arbejde på deltid i Malta.
- 35 Den 4. juli 2020 genoptog PS sit arbejde på fuld tid i Luxembourg.
- 36 Den 13. juli 2020 indgav PS en klage over de afgørelser, der er nævnt i præmis 33 og 34 ovenfor.
- 37 Ved afgørelse af 24. november 2020, som den 2. december 2020 skriftligt blev bekendtgjort for PS, afslog generalsekretæren i sin egenskab af ansættelsesmyndighed PS' klage.

E. PT's situation

- 38 PT er tjenestemand ved Parlamentet i Bruxelles (Belgien).
- 39 Den 13. marts 2020 rejste PT til Irland for at slutte sig til sine børn.
- 40 Den 14. april 2020 indgav PT en anmodning om tilladelse til at arbejde på deltid (75%) fra Irland på grundlag af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020. Denne anmodning blev imødekommet samme dag for en periode, der påbegyndtes den 15. april 2020.
- 41 Som følge af den af PT fremsatte anmodning, der er nævnt i præmis 40 ovenfor, og som en direkte konsekvens af anvendelsen af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 besluttede kontorchefen for enheden »Individuelle Rettigheder« under Parlamentets GD »Personale« ved afgørelse af 16. april 2020 at suspendere PT's udlandstillæg med virkning fra den 15. april 2020 og i hele den periode, hvor hun skulle arbejde på deltid i Irland.
- 42 Ved e-mail af 6. maj 2020 blev det meddelt PT, at hun som følge af sin ændrede arbejdstid på grund af covid-19-pandemien uberettiget havde modtaget et beløb på 931,01 EUR, og at dette beløb ville blive tilbagesøgt ved hjælp af en indeholdelse i hendes løn for maj 2020.
- 43 Den 23. juni 2020 indgav PT en klage over den afgørelse om suspension af hendes udlandstillæg, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, og anmodede om annullation af alle dens virkninger.
- 44 Ved afgørelse af 27. oktober 2020, som PT modtog den 20. december 2020, afslog generalsekretæren i sin egenskab af ansættelsesmyndighed PT's klage.

II. Parternes påstande

- 45 Sagsøgerne har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:
- Annullation af for det første afgørelserne om deltidsarbejde, for det andet afgørelserne om suspension af udlandstillægget og for det tredje afgørelserne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb (herefter under ét »de anfægtede afgørelser«).
 - Om nødvendigt annulleres de afgørelser, hvorved Parlamentet gav afslag på de klager, som sagsøgerne havde indgivet til prøvelse af de anfægtede afgørelser.
 - Parlamentet tilpligtes at betale erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade, der efter ret og billighed er opgjort til 1 000 EUR pr. sagsøger.
 - Parlamentet tilpligtes at betale erstatning for den lidte økonomiske skade svarende til 25% af sagsøgernes respektive løn og at betale de påløbne renter og morarenter.
 - Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 46 Parlamentet har nærmere bestemt nedlagt følgende påstande:
- Det fastslås, at påstanden om erstatning for ikke-økonomisk skade delvist afvises, delvist forkastes som ugrundet.

- Frifindelse, idet søgsmålet under alle omstændigheder er ugrundet.
- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

III. Retlige bemærkninger

A. Påstanden om annullation

1. Annullationspåstandens genstand

- 47 Sagsøgerne har med deres anden påstand påstået annullation i fornødent omfang af de afgørelser, hvorved Parlamentet afslog deres klager.
- 48 Det bemærkes, at ifølge fast retspraksis er en administrativ klage, således som omhandlet i vedtægtens artikel 90, stk. 2, og den udtrykkelige eller stiltiende afvisning deraf en integrerende del af en sammensat procedure og er kun en forudgående betingelse for at anlægge sag ved Unionens retsinstanter. Under disse omstændigheder har et søgsmål, selv om det formelt vedrører klagens afvisning, til følge, at Unionens retsinstanter skal prøve den akt, som klagen omhandlede, undtagen i det tilfælde, hvor afvisningen af klagen havde en anden rækkevidde end den akt, som har været genstand for klagen (jf. dom af 24.4.2017, HF mod Parlamentet, T-584/16, EU:T:2017:282, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 En udtrykkelig afgørelse om afvisning af en klage kan, henset til dens indhold, nemlig være sådan, at den ikke bekræfter den af sagsøgeren anfægtede retsakt. Dette er tilfældet, når en afgørelse om afvisning af klagen indeholder en fornyet vurdering af den pågældendes forhold på grundlag af nye faktiske eller retlige omstændigheder, eller når den ændrer eller supplerer den oprindelige afgørelse. I disse tilfælde udgør afvisningen af klagen en retsakt, der er underlagt domstolskontrol, og retsinstanten tager hensyn til den ved vurderingen af lovligheden af den anfægtede retsakt eller anser den ligefrem for en retsakt, der går adressaten imod, og som erstatter den anfægtede retsakt (jf. dom af 24.4.2017, HF mod Parlamentet, T-584/16, EU:T:2017:282, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).
- 50 I den foreliggende sag må det konstateres, at afgørelsen om afslag på PP's klage, for så vidt som denne var rettet mod afgørelsen af 18. maj 2020 om deltidsarbejde og afgørelsen af 19. maj 2020 om suspension af PP's udlandstillæg, blot bekræfter de to sidstnævnte afgørelser, idet den udgør et afslag på den klage, der var rettet mod disse to afgørelser.
- 51 Endvidere bekræfter afgørelserne om afslag på de klager, som PS, PR og PT indgav, blot de afgørelser, som var genstand for disse klager, idet der i de førstnævnte afgørelser anføres begrundelser til støtte for de sidstnævnte afgørelser.
- 52 Påstanden om annullation af afgørelserne om afslag på de klager, som PP, PS, PR og PT indgav, er således uden selvstændigt indhold i henseende til de i præmis 50 ovenfor nævnte anfægtede afgørelser, og der skal derfor ikke tages særskilt stilling til disse. Dog er det ved undersøgelsen af hver af de anfægtede afgørelses lovlighed nødvendigt at tage den begrundelse, der findes i afgørelsen om afslag på klagen, i betragtning, idet denne begrundelse skal stemme overens med den pågældende anfægtede afgørelse (jf. i denne retning dom af 30.4.2019, Wattiau mod Parlamentet, T-737/17, EU:T:2019:273, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

- 53 I afgørelsen om afslag på PQ's klage undersøgte generalsekretæren ikke blot klagen, der nærmere bestemt var rettet mod afgørelsen af 14. april 2020, hvorved PQ fik tilladelse til at udføre deltidsarbejde, men også den anmodning, som PQ fremsatte for første gang i sin klage, om tilladelse til i fremtiden at arbejde på fuld tid uden for tjenestestedet. Det fremgår af opbygningen af denne afgørelse, at generalsekretæren afslog denne anmodning af de samme grunde, som han havde anført til støtte for afslaget på klagen.
- 54 For så vidt som afgørelsen er et afslag på anmodningen om at udføre arbejde på fuld tid uden for tjenestestedet, kan afgørelsen om afslag på PQ's klage således ikke bekræfte den anfægtede retsakt og er følgelig underlagt domstolskontrol ved Retten.

2. Formaliteten

a) Formaliteten med hensyn til annullationspåstandene i almindelighed

- 55 Parlamentet er af den opfattelse, at stævningen er uklar for så vidt angår de afgørelser, der er genstand for annullationspåstandens forskellige anbringender. Parlamentet er derfor i tvivl om, hvorvidt kravene om klarhed i artikel 76, litra d), i Rettens procesreglement er overholdt.
- 56 Parlamentet er ligeledes af den opfattelse, at sagsøgerne i replikken har udvidet rækkevidden af ulovlighedsindsigelsen vedrørende generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 til at omfatte det andet, det tredje og det fjerde anbringende, som de har fremsat for at anfægte lovligheden af de anfægtede afgørelser. En sådan præcisering i replikken svarer til en ændring af stævningen, som ikke kan antages til realitetsbehandling.
- 57 Det bemærkes, at stævninger i henhold til artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 76, litra d), skal indeholde en angivelse af søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Ifølge retspraksis skal disse angivelser være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan forberede sit forsvar, og til, at Retten kan træffe afgørelse i sagen, i givet fald uden andre oplysninger (jf. i denne retning dom af 2.4.2019, Fleig mod EU-Udenrigstjenesten, T-492/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:211, præmis 41).
- 58 I øvrigt kan fremstillingen af søgsmålsgrundene ved deres indhold i højere grad end ved deres retlige betegnelse være tilstrækkelig, dog såfremt disse søgsmålsgrunde tilstrækkeligt klart fremgår af stævningen (dom af 13.5.2020, Agmin Italy mod Kommissionen, T-290/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:196, præmis 96). Endvidere rejses der implicit en ulovlighedsindsigelse, for så vidt som det forholdsvis klart fremgår, at sagsøgeren faktisk har udtrykt et sådant klagepunkt (jf. dom af 30.6.2021, GY mod ECB, T-746/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:390, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).
- 59 Selv om stævningens tekst i den foreliggende sag ikke altid udtrykkeligt angiver de akter, som de forskellige anbringender og argumenter er rettet mod, fremgår det ikke desto mindre klart af punkt 2-6 i stævningen og de deri anførte påstande, at de afgørelser, der er genstand for annullationspåstanden, er de anfægtede afgørelser, jf. præmis 45 ovenfor, og nærmere bestemt i fornødent omfang de afgørelser, hvorved hver enkelt sagsøgers klage over disse afgørelser blev afslået. Sagsøgerne har i øvrigt i replikken bekræftet, at disse afgørelser er genstanden for tvisten, hvilket Parlamentet tog til efterretning i duplikken.

- 60 Endvidere fremgår det tilstrækkelig klart af stævningen og replikken, at det første anbringende vedrører en ulovlighedsindsigelse mod generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020.
- 61 Det andet anbringende vedrører både lovligheden af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 og af de anfægtede afgørelser. Selv om det i replikken er anført, at det andet anbringendes andet led kun er fremsat med henblik på det tilfælde, at ulovlighedsindsigelsen vedrørende generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 ikke tages til følge, må det konstateres, at de argumenter, der er fremsat i dette led, også vedrører lovligheden af denne afgørelse.
- 62 Endvidere fremgår det af de argumenter, der er fremsat i forbindelse med det tredje anbringende, såvel i stævningen som i replikken, at sagsøgerne heri anfægter lovligheden af de anfægtede afgørelser med den begrundelse, at disse blev vedtaget i strid med dels ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, dels princippet om god forvaltningsskik og omsorgspligten. Som sagsøgerne har bekræftet i retsmødet, er disse klagepunkter på samme måde som i stævningen og i replikken rettet mod lovligheden af de anfægtede afgørelser.
- 63 I øvrigt er det fjerde anbringende, som vedrører den manglende overholdelse af de i vedtægtens artikel 85 fastsatte betingelser for at kræve tilbagebetaling fra en tjenestemand eller en ansat af fejlagtigt udbetalte beløb, fremsat subsidiært i tilfælde af, at de tre første anbringender ikke tages til følge. Dette anbringende vedrører alene lovligheden af afgørelserne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb.
- 64 Det må følgelig konstateres i modsætning til, hvad Parlamentet har gjort gældende, at kravene i procesreglementets artikel 76, litra d), er opfyldt i den foreliggende sag, og at replikken ikke indeholder nogen ændring af rækkevidden af ulovlighedsindsigelsen mod generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020.

b) Formaliteten med hensyn til påstandene om annullation af afgørelserne om deltidsarbejde og af afgørelsen om afslag på PQ's klage, for så vidt som PQ's anmodning om at arbejde på fuld tid herved ikke blev imødekommet

- 65 Parlamentet har i forbindelse med sine svar på foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse anfægtet, at påstanden om annullation af afgørelserne om deltidsarbejde kan antages til realitetsbehandling. Parlamentet er nemlig navnlig af den opfattelse, at det med vedtagelsen af disse afgørelser imødekom anmodningerne fra PP, PS og PQ, hvilket indebærer, at disse sagsøgere ikke har søgsmålsinteresse i forhold til disse afgørelser.
- 66 Det skal indledningsvis fastslås, at alene PP, PS og PQ har påstået de afgørelser om deltidsarbejde, som vedrører dem, annulleret.
- 67 Det bemærkes, at et annullationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har en eksisterende og faktisk retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse forudsætter bl.a., at den anfægtede retsakt er bebyrdende for sagsøgeren, og følgelig, at annullationen af denne retsakt kan give vedkommende en fordel. En retsakt, som fuldt ud imødekommer sagsøgeren, er derfor pr. definition ikke bebyrdende for vedkommende, og den pågældende sagsøger har ikke interesse i en annullation (jf. dom af 1.2.2012, mtronix mod KHIM – Growth Finance (mtronix), T-353/09, ikke trykt i

Sml., EU:T:2012:40, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning dom af 11.3.2009, TF1 mod Kommissionen, T-354/05, EU:T:2009:66, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).

- 68 I den foreliggende sag skal det fastslås, at de afgørelser om deltidsarbejde, som vedrører PP, PS og PQ, blev vedtaget på disses anmodning på grundlag af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 med det formål, at de kunne slutte sig til deres nærmeste uden for tjenestestedet, og at Parlamentet fuldt ud imødekom disse anmodninger.
- 69 Eftersom Parlamentet fuldt ud imødekom de pågældende sagsøgers anmodninger, har disse ingen interesse i at påstå afgørelserne om deltidsarbejde annulleret, hvilket indebærer, at deres påstande herom ikke kan antages til realitetsbehandling.
- 70 Sagsøgerne har ganske vist gjort gældende, at de var tvunget til at indgive en anmodning om deltidsarbejde på grundlag af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020, eftersom denne afgørelse udgjorde den eneste måde, hvorpå de kunne forlade tjenestestedet for at slutte sig til deres nærmeste og samtidig fortsætte med at arbejde.
- 71 Selv om Parlamentets generalsekretær ganske vist ikke havde truffet en afgørelse, som gjorde det muligt for tjenestemændene at indgive en anmodning om tilladelse til at arbejde på fuld tid uden for tjenestestedet, må det dog fastslås, at sagsøgerne havde mulighed for at ansøge ansættelsesmyndigheden herom på grundlag af vedtægtens artikel 90, stk. 1, med angivelse af den nærmere begrundelse for ønsket.
- 72 Følgelig skal påstanden om annullation af afgørelserne om deltidsarbejde afvises.
- 73 Endvidere har PQ, således som det fremgår af præmis 53 og 54 ovenfor, i sin klage anmodet Parlamentet om at få mulighed for at arbejde på fuld tid uden for tjenestestedet. PQ indgav således en ansøgning til ansættelsesmyndigheden og anmodede den dermed om at træffe en afgørelse vedrørende hende som omhandlet i vedtægtens artikel 90, stk. 1, hvilken ansøgning blev afslået i afgørelsen om afslag på hendes klage.
- 74 Når dette er sagt, bemærkes det, at det fremgår af fast retspraksis, at en forudsætning for, at en sag, der er indbragt for Retten i henhold til artikel 270 TEUF og vedtægtens artikel 91, kan antages til realitetsbehandling, er, at den forudgående administrative procedure er forløbet forskriftsmæssigt, og at de i henhold hertil gældende frister er blevet overholdt (jf. dom af 24.4.2017, HF mod Parlamentet, T-584/16, EU:T:2017:282, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis). Navnlig skal der ved ethvert søgsmål til prøvelse af en akt, der indeholder et klagepunkt, og som hidrører fra ansættelsesmyndigheden, som generel regel nødvendigvis først være indgivet en administrativ klage, der er blevet udtrykkeligt eller stiltiende afvist (jf. i denne retning dom af 23.3.2000, Rudolph mod Kommissionen, T-197/98, EU:T:2000:86, præmis 53).
- 75 I den foreliggende sag har PQ imidlertid ikke indgivet en klage over afgørelsen om afslag på ansøgningen om at arbejde på fuld tid, således som det fremgår af den udtrykkelige afgørelse om afslag på den pågældende klage. Da den obligatoriske forudgående administrative procedure ikke er blevet korrekt gennemført, er det åbenbart, at annullationssøgsmålet til prøvelse af denne afgørelse om afslag på ansøgningen om at arbejde på fuld tid skal afvises.

- 76 Hvis sagsøgernes hensigt er at foreholde Parlamentet, at det har udsat dem for et psykisk pres for at få dem til at anmode om anvendelse af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020, er et sådant pres desuden ikke en bebyrdende retsakt, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, men en adfærd udvist af Parlamentet, som ikke har karakter af en afgørelse, og som det vil være muligt for sagsøgerne at anfægte ved et erstatningssøgsmål.
- 77 I denne henseende bemærkes det, at et erstatningssøgsmål, ved hvilket der kræves erstatning for tab, der ikke er forvoldt af en akt indeholdende et klagepunkt, men af en adfærd udvist af administrationen, der ikke har karakter af en afgørelse, skal afvises, medmindre der forud har været gennemført en administrativ procedure i to etaper. Proceduren skal uden undtagelse begynde med indgivelse af en ansøgning som omhandlet i vedtægtens artikel 90, stk. 1, hvorved ansættelsesmyndigheden anmodes om at erstatte det påståede tab og i givet fald fortsætte med indgivelse af en klage som omhandlet i vedtægtens artikel 90, stk. 2, over afgørelsen om afslag på denne ansøgning (jf. i denne retning dom af 19.5.1999, Connolly mod Kommissionen, T-214/96, EU:T:1999:103, præmis 34). Det påhviler tjenestemændene eller de ansatte at forelægge en sådan ansøgning inden en rimelig frist fra det tidspunkt, hvor de fik kendskab til den situation, som de klager over. Den rimelige karakter af fristen skal vurderes på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag, navnlig tvistens betydning for den pågældende, sagens kompleksitet og de involverede parters adfærd (jf. i denne retning dom af 28.2.2013, fornyet prøvelse Arango Jaramillo m.fl. mod EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, præmis 28).
- 78 I den foreliggende sag har sagsøgerne imidlertid ikke forelagt en ansøgning om erstatning for den af Parlamentet udviste adfærd, som bestod i at presse dem til at indgive en anmodning om deltidsarbejde.

3. Realiteten

- 79 Til støtte for annullationspåstandene har sagsøgerne gjort fire anbringender gældende, hvoraf det første vedrører ulovligheden af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020, det andet tilsidesættelse af artikel 4 i bilag VII til vedtægten, anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn, en åbenbar tilsidesættelse af begrebet »udland«, tilsidesættelse af vedtægtens artikel 62 og 69 samt tilsidesættelse af legalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet, det tredje tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling samt tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af omsorgspligten, og det fjerde tilsidesættelse af vedtægtens artikel 85 og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
- 80 Det skal indledningsvis fastslås, at alene de tre første anbringender vedrører afgørelserne om suspension af udlandstillægget, og lovligheden af disse afgørelser skal derfor undersøges i lyset af disse tre første anbringender.
- 81 Det fjerde anbringende, som vedrører afgørelserne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb, er fremsat subsidiært i tilfælde af, at påstandene om annullation af de øvrige anfægtede afgørelser ikke tages til følge. Dette fjerde anbringende skal derfor udelukkende undersøges, hvis og i det omfang de første tre anbringender, for så vidt som de vedrører de øvrige anfægtede afgørelser, forkastes.

a) Påstanden om annullation af afgørelserne om suspension af udlandstillægget

- 82 Som det fremgår af præmis 79 og 80 ovenfor, har sagsøgerne fremsat tre anbringender til støtte for deres påstand om annullation af afgørelserne om suspension af udlandstillægget.
- 83 I forbindelse med det første anbringende har sagsøgerne navnlig gjort gældende, at generalsekretæren ikke kunne basere sig på Parlamentets forretningsordens artikel 234, stk. 2, med henblik på at ændre de rettigheder, som vedtægtens bestemmelser tillægger dem med hensyn til udlandstillæg.
- 84 Endvidere har sagsøgerne med det andet anbringendes første led gjort gældende, at den generelle suspension af udlandstillægget som fastsat ved generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 er i strid med artikel 4, stk. 1, litra a), i bilag VII til vedtægten. Retten til udlandstillæg skal nemlig vurderes ud fra den enkelte tjenstemands eller ansattes situation på tidspunktet for vedkommendes indtræden i Unionens tjeneste og erhverves, når de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse i vedtægten, er opfyldt. I den foreliggende sag er der imidlertid ikke sket noget, der ændrer sagsøgernes situation i en sådan grad, at Parlamentet har mulighed for at foretage en fornyet vurdering af deres situation i henseende til tildelingen af udlandstillægget.
- 85 Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at tjenestemanden ikke har pligt til at have bopæl på tjenestestedet for at kunne få tildelt udlandstillæg. Tjenestemanden har i henhold til vedtægtens artikel 20 højst pligt til at tage bopæl i en sådan afstand fra tjenestestedet, at vedkommende ikke hindres i udførelsen af sit arbejde. På tidspunktet for vedtagelsen af afgørelserne om suspension af udlandstillægget var hele personalet imidlertid omfattet af en obligatorisk ordning for telearbejde på grund af sundhedssituationen. Afstanden til det tjenestested, hvor en tjenestemand udfører sit arbejde, skulle således fortolkes i lyset af de usædvanlige omstændigheder, der var affødt af covid-19-pandemien.
- 86 Parlamentet har hertil svaret, at selv om dets forretningsordens artikel 234, stk. 2, ikke indeholder nogen delegation af beføjelser til generalsekretæren, som direkte tillader denne at træffe konkrete foranstaltninger vedrørende arbejdsvilkårene for medarbejderne ved Parlamentets sekretariat, var generalsekretæren ikke desto mindre af Parlamentets præsidium blevet beføjet til at vedtage interne regler om tjenestemændenes arbejdsvilkår. Han var ligeledes blevet beføjet hertil af Parlamentets formand ved en afgørelse truffet som følge af den hastige udvikling i covid-19-pandemien.
- 87 Parlamentet har tilføjet, at generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 ikke omfatter en fratagelse af udlandstillægget, men alene suspensionen heraf i den periode, hvor der blev bevilget deltidsarbejde på anmodning fra den berørte medarbejder. Der blev ikke ændret på sagsøgernes ret til udlandstillægget, eftersom hverken deres tjenestested eller graden af deres tilstedeværelse på tjenestestedet havde ændret sig.
- 88 Ifølge Parlamentet har udbetalingen af udlandstillægget til formål at kompensere for følgerne af, at tjenestemanden arbejder langt fra sit hjemsted. Det var derfor ikke længere berettiget at udbetale dette tillæg til tjenestemænd, der udførte telearbejdede uden for tjenestestedet.
- 89 I øvrigt finder pligten i henhold til vedtægtens artikel 20 til at have bopæl på tjenestestedet anvendelse på alle tjenestemænd, herunder de sagsøgere, der er ansat ved GD »Oversættelse«, og dem, der er omfattet af en ordning med deltidsarbejde, som fastsat i vedtægtens artikel 55a og i bilag IVa hertil. Denne forpligtelse er begrundet i nødvendigheden af at sikre, at institutionen er

velfungerende. Telearbejde er heller ikke en vedtægtsmæssig ret og fritager ikke tjenestemændene for deres pligt til at stå til rådighed for deres institution til hver en tid. I begyndelsen af sundhedskrisen var det imidlertid afgørende, at tjenestemændene blev i nærheden af deres tjenestested af hensyn til kontinuiteten i Parlamentets arbejde.

90 I den foreliggende sag fremgår det af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020, at tjenestemanden i den periode, der var omfattet af tilladelsen til at arbejde på deltid i henhold til denne afgørelse, ikke ville modtage det udlandstillæg, der er fastsat i artikel 4 i bilag VII til vedtægten, og som vedkommende normalt har ret til. Denne afgørelse udgør således en fravigelse fra denne bestemmelse for så vidt angår de berørte medarbejdere ved Parlamentet.

91 Artikel 4, stk. 1, i bilag VII til vedtægten i den affattelse (af 1.1.2020), der finder anvendelse på den foreliggende sag, bestemmer:

»Der gives et udlandstillæg på 16% af summen af grundlønnen og af de husstandstillæg og børnetilskud, der tilkommer tjenestemanden:

a) den tjenestemand, der:

- ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område han gør tjeneste, og
- i den femårsperiode, der udløber 6 måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, hverken har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på en varig måde på statens europæiske område. Ved anvendelse af denne bestemmelse ses der bort fra de tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation;

b) den tjenestemand, der har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område tjenestestedet befinder sig, men som på en varig måde i den tiårsperiode, der udløber ved ansættelsestidspunktet, har boet uden for statens europæiske område af en anden grund end tjenesteudøvelse for en stat eller en international organisation.

Udlandstillægget kan ikke være mindre end 567,38 EUR pr. måned.«

92 Generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 blev vedtaget på grundlag af Parlamentets forretningsordens artikel 234, stk. 2. Ifølge denne bestemmelse leder generalsekretæren et sekretariat, hvis sammensætning og organisering bestemmes af Parlamentets præsidium.

93 Det bemærkes, at Parlamentets forretningsordens artikel 234, stk. 2, ikke kan fortolkes således, at generalsekretæren, selv under usædvanlige omstændigheder som covid-19-pandemien, har kompetence til at fastsætte interne retningslinjer, der fraviger trinløse bestemmelser, såsom vedtægtens bestemmelser (jf. i denne retning og analogt dom af 20.11.2007, Ianniello mod Kommissionen, T-308/04, EU:T:2007:347, præmis 38, og af 20.3.2018, Argyraki mod Kommissionen, T-734/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:160, præmis 66 og 67).

94 Det skal i øvrigt konstateres, at artikel 4, stk. 1, i bilag VII til vedtægten ikke udtrykkeligt fastsætter en mulighed for at foretage en fornyet vurdering af retten til udlandstillæg på baggrund af, at der i løbet af en tjenestemandes karriere indtræder ændrede omstændigheder (dom af 5.10.2020, Brown mod Kommissionen, T-18/19, EU:T:2020:465, præmis 36), og heller ikke en mulighed for at ophæve udbetalingen af dette tillæg til en tjenestemand, når denne i løbet af sin karriere nødsages til midlertidigt at udføre telearbejde uden for tjenestestedet.

- 95 Når dette er sagt, følger det på ingen måde af ordlyden af artikel 4, stk. 1, i bilag VII til vedtægten, at retten til udlandstillæg udgør en velerhvervet rettighed (jf. i denne retning dom af 28.9.1993, Magdalena Fernández mod Kommissionen, T-90/92, EU:T:1993:78, præmis 32). En tjenestemand kan få sine økonomiske rettigheder ændret af den institution, hvor vedkommende er ansat, hvis der er sket en uretmæssig tildeling eller fortsat udbetaling (jf. i denne retning dom af 9.3.1978, Herpels mod Kommissionen, 54/77, EU:C:1978:45, præmis 39).
- 96 Endvidere udbetales et tillæg månedligt til de tjenestemænd, der opfylder betingelserne herfor. Administrationen kan derfor ikke fortsætte med at udbetale dette tillæg, når der indtræder en begivenhed, som væsentligt ændrer situationen for den person, der modtager tillægget, for så vidt som den har betydning for de betingelser, som tildelingen af dette tillæg er omfattet af. Det er nemlig i modsætning til, hvad der gælder for at tilbagekalde en afgørelse ex tunc, altid muligt at ophæve en afgørelse ex nunc, når de omstændigheder, der begrundede denne afgørelse, ikke længere foreligger (dom af 5.10.2020, Brown mod Kommissionen, T-18/19, EU:T:2020:465, præmis 37).
- 97 Det skal derfor efterprøves, om midlertidig udøvelse af telearbejde uden for tjenestestedet under covid-19-pandemien i den foreliggende sag udgjorde en begivenhed, der i væsentlig grad kunne ændre den faktiske eller retlige situation for den tjenestemand, der oppebar udlandstillæg i medfør af artikel 4, stk. 1, i bilag VII til vedtægten.
- 98 I denne henseende er formålet med at yde det i vedtægtens artikel 69 fastsatte udlandstillæg, hvis tildelingsbetingelser er fastsat i artikel 4, stk. 1, i bilag VII til vedtægten, at opveje de særlige byrder og ulemper, som ansættelsen ved Unionen indebærer for de tjenestemænd, der af denne grund må skifte bopæl fra deres hjemland til tjenestelandet og integrere sig i nye omgivelser (jf. dom af 2.5.1985, De Angelis mod Kommissionen, 246/83, EU:C:1985:165, præmis 13 og den deri nævnte retspraksis, af 29.11.2007, Salvador García mod Kommissionen, C-7/06 P, EU:C:2007:724, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis, og af 24.1.2008, Adam mod Kommissionen, C-211/06 P, EU:C:2008:34, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 99 Begrebet »særlige byrder og ulemper« blev forklaret i Rådets orienterende meddelelse GS/84/59 af 11. december 1959 om udlandstillæg og adskillelsesgodtgørelse. Som Parlamentet har anført, fremgår det af denne meddelelse, som indgår i forarbejderne til artikel 4 i bilag VII til vedtægten, at »udlandstillægget og adskillelsesgodtgørelsen« tildeles som kompensation for de økonomiske udgifter og de ikke-økonomiske ulemper, der følger af, at tjenestemanden opholder sig langt fra sit hjemsted, og at vedkommende normalt opretholder familiemæssig tilknytning til sit oprindelsesområde.
- 100 I betragtning af det ovenstående skal det efterprøves, om de tjenestemænd, som i lighed med sagsøgerne midlertidigt fraflyttede deres faktiske bopæl for at tage sig af deres nærmeste under covid-19-pandemien, fortsat bør de økonomiske udgifter og de ikke-økonomiske ulemper, der følger af at tiltræde en stilling ved Unionen i nye omgivelser.
- 101 For så vidt angår de økonomiske udgifter fremgår det af sagens akter, at sagsøgerne har arbejdet uden for tjenestestedet i en kort periode, hvorunder de fortsat har båret de udgifter, der er forbundet med deres bopæl på det nævnte tjenestested såsom husleje eller afdrag på et lån, udgifter til el, vand og varme samt fællesudgifter vedrørende boligen. Disse udgifter har de fortsat skullet bære, idet generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020, som var en usædvanlig

foranstaltning af midlertidig karakter, alene tillod dem at arbejde uden for deres tjenestested i en indledende periode på tre måneder under covid-19-pandemien, hvis varighed ingen kunne forudse.

- 102 Under de usædvanlige omstændigheder, der opstod som følge af covid-19-pandemien, mistede udbetalingen af udlandstillægget til sagsøgerne således ingenlunde sin berettigelse.
- 103 Udbetalingen af udlandstillægget i henhold til artikel 4, stk. 1, i bilag VII til vedtægten er ganske vist uløseligt forbundet med den bopælspligt, der påhviler Unionens tjenestemænd, jf. vedtægtens artikel 20, hvorefter enhver tjenestemand dels skal tage bopæl på tjenestestedet eller i en sådan afstand fra dette, at vedkommende ikke hindres i udførelsen af sit arbejde, dels skal meddele ansættelsesmyndigheden sin adresse og straks give denne besked om enhver ændring heraf.
- 104 Vedtægtens artikel 20 skal imidlertid sammenholdes med vedtægtens artikel 55, stk. 1, hvorefter en tjenestemand i aktiv tjeneste til enhver tid skal stå til rådighed for sin institution. Det følger heraf, at en tjenestemand, som ikke bor på tjenestestedet, ikke desto mindre skal være i stand til at møde på sit arbejdssted til hver en tid i overensstemmelse med de regler om arbejdets tilrettelæggelse, som finder anvendelse på den pågældende, for der at varetage de opgaver, der er pålagt vedkommende i tjenestens interesse.
- 105 Under de usædvanlige omstændigheder, der opstod som følge af covid-19-pandemien, fandt de interne regler om telearbejde og om medarbejdernes fysiske tilstedeværelse i Parlamentets lokaler imidlertid kortvarigt ikke længere anvendelse, hvilket de forskellige afgørelser, som generalsekretæren traf i begyndelsen af pandemien, jf. præmis 4-7 ovenfor, vidner om. Samtlige medarbejdere, hvis tilstedeværelse ikke blev anset for tvingende nødvendig, havde nemlig haft pligt til at udføre telearbejde på fuld tid siden den 16. marts 2020, herunder sagsøgerne, således som det fremgår af præmis 5 ovenfor.
- 106 Parlamentet kan derfor ikke hævde, at »den generelle suspension« af udbetalingen, herunder til sagsøgerne, af udlandstillægget, der blev vedtaget ved generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020, var knyttet til manglende overholdelse af den i vedtægtens artikel 20 fastsatte bopælspligt.
- 107 I øvrigt indeholder vedtægten ingen bestemmelse, der fastsætter mulighed for, at en institution, et organ, et kontor eller et agentur under Unionen kan suspendere udbetalingen af udlandstillægget, selv under usædvanlige omstændigheder som dem, der opstod i forbindelse med covid-19-pandemien.
- 108 Suspensionen af udlandstillægget som fastsat ved generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 er således i strid med artikel 4, stk. 1, i bilag VII til vedtægten.
- 109 Endvidere bemærkes det, at selv om generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 ikke endeligt fratog medarbejderne retten til udlandstillægget, men kun suspenderede udbetalingen heraf i en begrænset periode, har denne suspension ikke desto mindre medført en nedsættelse af sagsøgernes løn i denne periode uden mulighed for, at de kunne få den udbetalt.
- 110 Det forhold, at generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 alene fastsatte en suspension af udlandstillægget for de berørte tjenestemænd ved Parlamentet, herunder sagsøgerne, og ikke en inddragelse af dette tillæg, kan følgelig ikke ændre på, at denne afgørelse var retsstridig.

- 111 På baggrund af det ovenfor anførte skal det konkluderes, at generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 blev vedtaget i strid med trindhøjere bestemmelser, hvorfor generalsekretæren har overskredet sine beføjelser i denne henseende. Denne afgørelse tilsidesatte artikel 4, stk. 1, i bilag VII til vedtægten, for så vidt som den fastsatte suspension af udbetalingen af udlandstillægget til de tjenestemænd, der midlertidigt udførte telearbejde uden for tjenestestedet for at kunne tage sig af deres nærmeste under covid-19-pandemien.
- 112 Afgørelserne om suspension af udlandstillægget savner følgelig retsgrundlag og skal derfor annulleres, uden at det er fornødent at tage stilling til de øvrige anbringender og argumenter, som sagsøgerne har fremsat til støtte for deres påstand om annullation af afgørelserne.

b) Påstanden om annullation af afgørelserne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb

- 113 Det skal fastslås, at alene PT og PR har påstået annullation af de afgørelser om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb, der er genstand for det foreliggende annullationssøgsmål.
- 114 Med det fjerde anbringende, som er det eneste anbringende, der er fremsat til støtte for påstanden om annullation af afgørelserne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb, har sagsøgerne subsidiært i tilfælde af, at påstanden om annullation af de øvrige anfægtede afgørelser skulle blive forkastet, gjort gældende, at de i vedtægtens artikel 85 fastsatte betingelser for at tilbagesøge fejlagtigt udbetalte beløb ikke er opfyldt. De har tilføjet, at da generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 blev vedtaget, havde PT og PR allerede gjort forberedelser til at rejse hjem til deres familie uden for tjenestestedet, hvorfor de havde en berettiget forventning om fortsat at kunne oppebære deres fulde løn.
- 115 Parlamentet har anfægtet sagsøgernes argumenter.
- 116 Som det fremgår af præmis 112 ovenfor, savner afgørelserne om suspension af udlandstillægget i det foreliggende tilfælde retsgrundlag og skal derfor annulleres. Påstanden om annullation af afgørelserne om deltidsarbejde er til gengæld blevet afvist, hvilket også gør sig gældende for søgsmålet, for så vidt som det er anlagt til prøvelse af afgørelsen om afslag på PQ's ansøgning om at arbejde på fuld tid. Eftersom det fjerde anbringende alene er fremsat subsidiært i tilfælde af, at påstanden om annullation af de øvrige anfægtede afgørelser forkastes, skal dette anbringende kun undersøges i det omfang, det vedrører tilbagesøgningen af den del af PT's og PR's løn, der følger af nedsættelsen af deres arbejdstid til 75%.
- 117 I denne henseende bemærkes i første række, at vedtægtens artikel 85, stk. 1, fastsætter, at ethvert beløb, der fejlagtigt er udbetalt, kræves tilbagebetalt, hvis modtageren har haft kendskab til fejlen, eller denne var så åbenbar, at han burde have kendt den.
- 118 I den foreliggende sag fremgår det imidlertid klart af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020, at de tjenestemænd, der var omfattet af den undtagelsesordning, som blev indført ved denne afgørelse, ville modtage en løn, der var beregnet i forhold til arbejdstiden, nemlig 75%. PR og PT, som havde anmodet om at blive omfattet af den ved denne afgørelse indførte ordning, kunne derfor i det mindste ikke være uvidende om de økonomiske konsekvenser af at få bevilget denne ordning.
- 119 I anden række bemærkes for så vidt angår den angivelige tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, at retten til at kræve en sådan beskyttelse forudsætter opfyldelsen af tre betingelser. For det første, at præcise, ubetingede og samstemmende

forsikringer, der hidrører fra en pålidelig kilde med den nødvendige bemyndigelse, er fremsat af en EU-myndighed over for parten. For det andet, at disse forsikringer er af en sådan art, at de er egnede til at skabe en berettiget forventning hos den, til hvem de er rettet. For det tredje, at forsikringerne er i overensstemmelse med gældende regler (dom af 12.2.2020, ZF mod Kommissionen, T-605/18, EU:T:2020:51, præmis 151).

- 120 I den foreliggende sag har sagsøgerne imidlertid ikke fremlagt nogen oplysning, der kan godtgøre, at Parlamentet afgav sådanne præcise, ubetingede og samstemmende forsikringer til PR eller til PT, som kunne give anledning til en berettiget forventning om opretholdelse af den fulde løb i perioden med deltidsarbejde uden for tjenestestedet. Endvidere er en sådan opretholdelse i strid med artikel 3, stk. 1, i bilag IVa til vedtægten, idet det i denne bestemmelse fastsættes, at tjenestemanden i den periode, i hvilken han har tilladelse til at arbejde på deltid, har krav på den procentdel af sit vederlag, der svarer til procentdelen af den normale arbejdstid.
- 121 Det fjerde anbringende er således ugrundet.
- 122 Påstanden om annullation af afgørelserne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb, der er støttet på det fjerde anbringende, skal følgelig forkastes, uden at det er fornødent at undersøge formaliteten vedrørende disse påstande, for så vidt som de er fremsat af PT.

4. Konklusion om annullationspåstandene

- 123 Det følger af det ovenstående, at påstanden om annullation af afgørelserne om suspension af udstillingstilægget skal tages til følge på grundlag af det andet anbringendes første led.
- 124 Derimod skal det fastslås, at påstanden om annullation af afgørelserne om deltidsarbejde skal afvises, og at det er åbenbart, at påstanden om annullation af afgørelsen om afslag på PQ's klage, for så vidt som der heri blev givet afslag på PQ's ansøgning om at arbejde på fuld tid, skal afvises. I øvrigt skal påstanden om annullation af afgørelserne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb under alle omstændigheder forkastes som ugrundet.

B. Påstandene om erstatning

- 125 Med erstatningspåstandene har sagsøgerne nedlagt påstand dels om erstatning for økonomisk skade svarende til 25% af deres løn, forhøjet med de renter og morarenter, der er påløbet i mellemtiden, dels om erstatning for ikke-økonomisk skade, der efter ret og billighed er opgjort til 1 000 EUR pr. sagsøger.
- 126 Sagsøgerne har gjort gældende, at disse skader er en følge af det manglende retsgrundlag for og ulovligheden af generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020 samt af Parlamentets fejl og forsømmelser og mangel på omsorg over for dem. De har ligeledes påberåbt sig en tilsidesættelse af deres ret til arbejdsvilkår, som respekterer deres sundhed og værdighed, og at Parlamentet begik en tjenstlig fejl, for så vidt som det ikke bevilgede sagsøgerne fuldtidsarbejde.
- 127 Parlamentet har anfægtet sagsøgernes argumenter.
- 128 Indledningsvis bemærkes, at det, for at en erstatningssag, der er anlagt i medfør af artikel 270 TEUF, er berettiget, kræves, at en helhed af betingelser er opfyldt, nemlig at den handlemåde, som bebrejdes institutionerne, er retsstridig, at der faktisk er lidt et tab, og at der er

årsagsforbindelse mellem den påståede handlemåde og det påberåbte tab (dom af 1.6.1994, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., C-136/92 P, EU:C:1994:211, præmis 42, og af 21.2.2008, Kommissionen mod Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, præmis 52). Disse tre betingelser er kumulative, hvorfor det er tilstrækkeligt, at en af dem ikke er opfyldt, for at sagsøgte frifindes.

1. Den økonomiske skade

- 129 For så vidt angår den angivelige økonomiske skade skal det konstateres, at sagsøgerne alene har nedlagt påstand om erstatning for økonomisk skade svarende til 25% af deres løn forhøjet med de renter og morarenter, der er påløbet i mellemtiden. Denne skade er i det væsentlige knyttet til nedsættelsen af deres arbejdstid til 75% som følge af vedtagelsen af afgørelserne om deltidsarbejde.
- 130 Ifølge fast retspraksis vedrørende personalesager skal en påstand om erstatning for en skade forkastes, når der er nær sammenhæng mellem denne og den annullationspåstand, som er blevet afvist eller forkastet som ubegrundet (dom af 30.9.2003, Martínez Valls mod Parlamentet, T-214/02, EU:T:2003:254, præmis 43; jf. ligeledes i denne retning dom af 9.4.2019, Aldridge m.fl. mod Kommissionen, T-319/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:231, præmis 64).
- 131 I den foreliggende sag er påstanden om erstatning for økonomisk skade imidlertid nært knyttet til påstandene om annullation af afgørelserne om deltidsarbejde, som er blevet afvist, og til påstanden om annullation af afgørelsen om afvisning af PQ's klage, for så vidt som der heri blev givet afslag på PQ's ansøgning om at arbejde på fuld tid, som er blevet afvist.
- 132 I øvrigt har sagsøgerne ikke fremsat noget argument, der gør det muligt at forstå, hvorledes generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020, hvorved tjenestemændene fik tilladelse til at udføre deres arbejde hos deres nærmeste under covid-19-pandemien, skulle have tilsidesat deres ret til arbejdsvilkår, der respekterer deres sundhed og værdighed.
- 133 Påstanden om erstatning for økonomisk skade skal følgelig forkastes.

2. Den ikke-økonomiske skade

- 134 For så vidt angår påstanden om erstatning for den ikke-økonomiske skade, som følger af vedtagelsen af afgørelserne om deltidsarbejde, skal den forkastes af de samme grunde som dem, der er redegjort for i præmis 130-132 ovenfor.
- 135 Med hensyn til erstatningen for den ikke-økonomiske skade, som følger af vedtagelsen af afgørelserne om suspension af udlandstillægget, fremgår det af præmis 112 ovenfor, at disse afgørelser skal annulleres, idet generalsekretærens afgørelse af 31. marts 2020, som de er støttet på, var ulovlig. Betingelsen om, at administrationens handlemåde er retsstridig, jf. præmis 128 ovenfor, er derfor opfyldt.
- 136 Det bemærkes imidlertid, at annullation af en ulovlig retsakt i sig selv kan udgøre en passende og principielt tilstrækkelig erstatning for den ikke-økonomiske skade, som retsakten kan have forvoldt, medmindre sagsøgeren godtgør at have lidt en ikke-økonomisk skade, som ikke kan erstattes fuldt ud ved denne annullation (dom af 28.4.2021, Correia mod EØSU, T-843/19, EU:T:2021:221, præmis 86).

- 137 I den foreliggende sag har sagsøgerne gjort gældende, at annullationen af afgørelserne om suspension af udlandstillægget ikke er en passende og tilstrækkelig erstatning for den ikke-økonomiske skade i betragtning af den negative indvirkning på deres værdighed og på kvaliteten af deres arbejdsliv samt den fremkaldte angst og de helbredsproblemer, som bl.a. PP er blevet påført. I replikken har sagsøgerne tilføjet, at tabet af en del af deres løn har forårsaget søvnløshed og stressbelastning hos dem.
- 138 Når det er sagt, må det konstateres, at sagsøgerne ikke har fremført noget beviselement til underbygning af deres udsagn. De har heller ikke forklaret, hvorledes afgørelserne om suspension af udlandstillægget har krænket deres værdighed og kvaliteten af deres arbejdsliv.
- 139 Påstanden om erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade skal følgelig forkastes.

IV. Sagsomkostninger

- 140 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 3, bærer hver part sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Retten kan dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger.
- 141 I den foreliggende sag tages annullationspåstandene til følge for så vidt angår afgørelserne om ophævelse af udlandstillægget. Derimod er de blevet afvist, for så vidt som de vedrørte afgørelserne om deltidsarbejde og afgørelserne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb, og for så vidt som de var rettet mod afgørelsen om afslag på PQ's ansøgning om at arbejde på fuld tid, der fremgår af afgørelsen om afslag på hendes klage. Endvidere er erstatningspåstandene blevet forkastet.
- 142 Henset til omstændighederne i den foreliggende sag finder Retten grundlag for at fastslå, at sagsøgerne bærer halvdelen af deres egne omkostninger. Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af sagsøgernes omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Syvende Udvidede Afdeling):

- 1) **Europa-Parlamentets afgørelse af 19. maj 2020 om suspension af PP's udlandstillæg annulleres.**
- 2) **Parlamentets afgørelse af 7. april 2020 om suspension af PR's udlandstillæg annulleres.**
- 3) **Parlamentets afgørelse af 15. april 2020 om suspension af PQ's udlandstillæg annulleres.**
- 4) **Parlamentets afgørelse af 15. april 2020 om suspension af PS' udlandstillæg annulleres.**
- 5) **Parlamentets afgørelse af 16. april 2020 om suspension af PT's udlandstillæg annulleres.**
- 6) **I øvrigt frifindes Parlamentet.**

- 7) PP, PS, PR, PQ og PT bærer halvdelen af deres egne omkostninger.**
- 8) Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af de omkostninger, der er afholdt af PP, PS, PR, PQ og PT.**

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. april 2023.

Underskrifter